GS 1310

13. Min herdepipa din ros plår framföra,
Hwargång wi fären i betet skall köra,
Jag ditt namn ristat in,
I både björk och lind;
Och ändå djupare i mitt hjerta skurit,
Som dig en ewiger trohet har swurit.

Malin.

14. Nå wålan om du mej aller will swika,
Skall jag ock icke från min lofwen wika,
Jag skall dig hålla af,
Tills deß jag lågs i graf;
När alla enbår på en gång bli mogen,
Skall du först finna jag dig år otrogen.

15. Wattnet skall förr uti Siljan oß tryta,
Förrn jag min kärlek mot dig skall ombyta,
Bergen försmälta lår,
Då jag dig öfwerger.
Kroppen kan wål uti aska förwändas,
Men aller min trohet i ewighet ändas.

Kostar 1 skill. bko.

Upsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1835.
Sysslomansgatan i Fjerdingen.

Wisor och Berättelser

jemte andra Småstycken,
äldre och nyare.

Nummer 13.

Dalsk Friare-Wisa
emellan Hans och Malin.

Hans.

Iskalla wintern till ända nu lider,
Solen då åter med wåren framskrider;
Wärman uppfriskar allt
Hwad som förr legat kallt,
Kläder båd' åkrar och ängar de gröna,
Skalluga ängar gör löfrik och sköna.

2. Swanan och tranan de komma nu åter,
Orren och tjädern de kuttra och låter,
Och alla foglar små
Para sig två och två,
Djuren i skogen så lustiga springa,
Fiskar af glädje i wattnet sig swinga.

3. Ty lyster mig nu ej ensammen wara,
Jag och min Kulla wi wilja oß para,
Sötaste Malin min,
Ombyt dit härda sinn,
Låt oß hwarannan i sommar få fästa,
Att wi ock kärlekens sötma fråste!

Malin.

4. Du alla timmar om ålskog wißt pratar,
West du dock icke hur högt jag det hatar,
Derföre tig nu still
Jag dig ej höra will!
Jag aller mej uti manfolks wåld gifwer,
Men till min dödsstund ogifter förblifwer.

Hans.

5. När skall då en gång den solen upprinna,
Att jag dig uti mitt sköte skall finna,
När skall den da'n uppgå,
Att jag dig åga få,
När skall omsider den natten då hamna,
Att jag min Malin får hjertligt omfamna.

Malin.

6. Solen då säkert i wester upprinner,
När som din önskan sin fullbordan winner,
Tolf dar i weckan blir
Då jag dig handen ger;
Natten om middag sig lärer infinna
Då du mig uti din armar skall finna.

Hans.

7. Bland alla Kullor i hela wån socken,
Har jag ännu aldrig funnit nån tocken,
Din hy långt hwitare är
An som huf-klåd't du bär;
Din bruna ögon i glans öfwerwinner
Alla de ljusen i Jul-Ottan brinner.

8. Mor mins brudkjortel i rödnan ej hinner,
Att blifwa liknad wid din röda kinner,
Din trut så fager är,
Liksom ett hallonbär;
Mjölkhwita halsen och bröstena dina,
Likna par bullar af hwetmjölet fina.

9. Kolswarta häret som pryder din nacka,
Likasom ulla på mors swarta tacka;
Händerna äro små,
Fötterna åfwensä;
Ja all den quickhet som du hos dig hyser,
Mer än din skönhet och dåjlighet lyser.

10. Ty jag wet aller hwarutaf det kommer,
Att du som eljest tycks wara så frommer,
Är altid sur och twär,
Mot den dig håller kär;
Du, som först ålskog upptändt i mitt hjerta,
Söker ej en gång att lindra min smärta.

Malin.

11. Mor min har lärt mig den seden att följa,
Att när jag ålskar bör jag sådant dölja,
Och altid säga nej,
Fast jag det menar ej;
Gossarnes otrohet plå sådant wålla,
Att hwad de lofwa de aller plå hålla.

Hans.

12. Skall jag då oskyldigt hos dig umgålla,
Att andra pläga sig listigt inställa,
Fast jag dig ålskar rätt,
Uppå det bästa sätt.
Wallhund är aller din kritter så trogen,
Som jag till döden är dig redobogen.